

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: L.D., nar. ..., ..., *zastoupeného: Mgr. Jaroslav Topol, advokát, Na Zlatnici 301/2,
 140 00 Praha 4*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, Škroupova 18, 306 13
 Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **21.09.2016 č.j. DSH/11866/16**,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Klatovy, odboru dopravy – dopravního úřadu ze dne 19.7.2016 č.j. OD/6875/16/Kk, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 18 odst. 4 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 3.800,-Kč a náhrada nákladů řízení 1000,-Kč.

Žalobce v žalobě tvrdil, že správní orgán nerespektoval při výměře pokuty zákaz dvojího přičítání, když zhodnotil závažnost přestupku dle § 125c odst. 5 písm. f) a § 125c odst. 6 písm. c) bod první zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o silničním provozu**“), obecně jako vyjádření povinností uložit pokutu v zákonném rozmezí. Jde o tzv. typovou závažnost, kterou správní orgán fakticky hodnotil. Dále podle žalobce správní orgán opomenul uvést, zda nedbalostní jednání hodnotí ve prospěch nebo v neprospěch žalobce.

Vliv na konečnou výši pokuty není zřejmý ani z úvah správního orgánu o přestupkové činnosti žalobce. Dále v rozporu s § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o přestupcích**“), nebyly hodnoceny okolnosti přestupku. Na základě toho není zřejmé, proč správní orgán považoval za adekvátní právě pokutu 3.800,- Kč. V rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „**NSS**“) ze dne 31.7.2007 č.j. 4As 64/2005-63 se uvádí, že správní orgán je povinen při ukládání sankce zabývat se podrobně všemi hledisky, které zákon předkládá, a podrobně a přesvědčivě odůvodnit, k jakému hledisku přihlédl a jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši pokuty. Pokud je ukládána pokuta nad střední hranici zákonného rozmezí, bylo by podle žalobce namístě, aby správní orgán rozvedl stručně dosavadní rozhodovací praxi. Žalobce dále setrvává na svém tvrzení, že na daném místě platil rychlostní limit 60 km/h stanovený dopravní značkou „B 20A“. Žalobce k tomu navrhoval důkazy účastnickou výpovědí a ohledáním místa. Tyto důkazy žalovaný odmítl provést s tím, že zde bylo prokázáno, že zde byl prokázán rychlostní limit 50 km/h na základě výpovědi policisty. Podle žalobce k této otázce nebyl svědek vyslechnut, proto nelze předjímat, co by uvedl. Žalobce poukázal na rozsudek NSS ze dne 28.4.2016 č.j. 7As 27/2016-31, podle něhož odmítat navrhované důkazy lze pouze výjimečně, a to tam, kde je jinak již zcela nezpochybnitelně zjištěn skutkový stav věci. Pokud žalovaný poukazuje také na oznámení přestupku s uvedeným rychlostním limitem 50 km/h, kteréžto oznámení žalobce podepsal, podle žalobce toto nelze považovat za důkaz. Dále si oznámení přestupku žalobce důkladně nepřečetl, když jej podepisoval. Žalovaný žalobci vytýkal jednak to, že tvrdil, že jel rychlostí 50 km/h, a jednak, že zde platil rychlostní limit 60 km/h, tedy, že si protiřečí. K tomu žalobce uvádí, že tato tvrzení nejsou v rozporu. Žalovaný také žalobci vytýkal, že tvrzení o dopravní značce „B 20A“ uplatnil až v odvolacím řízení půl roku po spáchání přestupku. K tomu žalobce uvádí, že pouze z časového okamžiku uplatnění tohoto tvrzení nelze dovozovat jeho nevěrohodnost. Žalobce v této souvislosti poukazoval například na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4.2.2015 č.j. 15A 42/2012-27 a dále na usnesení NSS ze dne 14.1.2014 č.j. 5As 126/2011-68, podle něhož nemůže správní orgán odmítnout navržené důkazy pouze s poukazem na to, že nebyly navrženy v řízení v prvním stupni. Pokud žalovaný rozhodoval na základě místní znalosti, jednalo se o podklad rozhodnutí, s nímž měl být žalobce seznámen. Místní znalost žalovaného však nijak neprokazuje stav dopravního značení v okamžiku spáchání dopravního přestupku. Žalobce též namítal, že na snímku z měření není jeho vozidlo, neboť toto je barvy černé, kdežto jeho vozidlo je červené. Podle žalovaného z oznámení přestupku vyplývá, že vozidlo žalobce je černé oproti ORV, podle něhož má být barvy červené. Podle žalobce, když podepisoval oznámení, bylo zde pouze uvedeno „barva červená“, a „reál černá“ bylo dopsáno až posléze. Žalobce si oznámení fotil, pokusil se tedy tuto fotografii nalézt a předložit při jednání jako důkaz. Policista vypověděl, že ačkoliv je v ORV vozidla žalobce uvedena barva karoserie červená, ve skutečnosti bylo vozidlo černé. Podle žalobce jde o tvrzení proti tvrzení. Dále žalobce poukázal na Nález Ústavního soudu ze dne 22.6.2016 sp.zn. I. ÚS 520/16, podle něhož jsou soudy povinny důkladně posuzovat věrohodnost proti sobě stojících výpovědí, a to za přísného respektování presumpce nevin. O věrohodnosti zasahujícího policisty bylo podle žalobce namístě pochybovat, neboť stěží lze uvěřit tomu, že by policisté zjistili rozpor skutečného stavu se zapsanými údaji v ORV, aniž by jej řešili jako přestupek. Žalovaný nedostatečně podle žalobce odůvodnil, proč upřednostnil tvrzení svědka Zavřela o černém vozidlu. Nebyla tak respektována zásada presumpce nevin ve smyslu rozsudku NSS ze dne 22.5.2013 č.j. 6As 22/2013-27, podle něhož pokud nebude mít správní orgán k dispozici

indicie svědčící o snížené věrohodnosti policistů, ani verze obviněného, nezbyde než vynést osvobozující verdikt, byť taková krystalicky čistá situace bude v praxi zřídka. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí podle žalobce je v rozporu s § 77 zákona o přestupcích nebylo uvedeno, že s odsouzením za přestupek je spojen bodový postih. Dále žalobci nebyly poskytnuty informace o oprávněných úředních osobách. Žalobce v odvolání výslovně žádal, aby byl před rozhodnutím poučen o tom, kdo bude ve věci rozhodovat, aby mohl případně namítat podjatost této osoby. Žalovaný této žádosti nevyhověl, ač podle § 15 odst. 4 správního řádu (dále jen „s.ř.“) na to měl nárok, neboť podle tohoto ustanovení o tom, kdo je v dané věci oprávněnou osobu, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Podle žalobce tato vada měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalobce legitimně očekával, že mu žalovaný informace o oprávněných úředních osobách poskytne, a pochopitelně vyčkával po tuto dobu s doplněním důvodu svého odvolání, neboť když žalobce nevěděl, kdo jsou oprávněné úřední osoby, a tedy zda nejsou podjaté, mohl předpokládat, že podjaté jsou, načež zcela legitimně své důvody svého odvolání nedoplňoval, neboť bylo v jeho zájmu, aby se hypoteticky podjaté oprávněné úřední osoby seznamovaly s jeho argumentací, a tak se obával, že tyto osoby by mohly jeho případné doplněné odvolání zamlčet či ztratit. Žalobce se legitimně hodlal vyjádřit až po poskytnutí informací o oprávněných úředních osobách. Napadené rozhodnutí pro něj bylo překvapivým. Dále má žalobce za to, že oprávněná úřední osoba žalovaného je podjatá vůči jeho zmocněnci, neboť mu odmítla sdělit, že je oprávněnou úřední osobou zcela účelově.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že trest bodového hodnocení není druhem trestu předvídaným zákonem o přestupcích, který má být ukládán samotným rozhodnutím o přestupku. Jedná se o administrativní trest sui generis, ohledně něho nemá správní orgán možnost správní úvahy a nastává ze zákona právní mocí rozhodnutí o přestupku, přičemž správní orgán, který jej zaznamenal, tedy registr řidičů, nemusí být totožný se správním orgánem rozhodujícím o přestupku. Systém ukládání bodů má samostatnou úpravu v § 123b zákona o provozu na pozemních komunikacích. Podle žalovaného v písemnosti ze dne 16.8.2016 nazvané výzva k doplnění odvolání, vyrozuměl správní orgán I. stupně žalobce o osobách oprávněných vést řízení o jeho odvolání. Žalobce byl tedy vyrozuměn, přičemž námitku podjatosti ode dne vyrozumění, což bylo 16.8.2016, do 21.9.2016, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, nevznsl.

Součástí správního spisu je oznámení přestupku ze dne 10.4.2016, podle něhož žalobce v tento den ve 14:33 hod. řídil osobní motorové vozidlo BMW, barvy červené dle ORV, ale reálně černé, RZ ..., v obci Neznašovy, ve směru na Běšiny, v úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/h, kde mu byla naměřena rychlost před odečtením odchylky 78 km/h přístrojem MicroDigiCam. Přestupek byl oznámen z důvodu nesouhlasu řidiče s přestupkem. Žalobce se do oznámení nevyjádřil, ale podepsal je. Z téhož dne je úřední záznam Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, dopravního inspektorátu Klatovy, kde je dále upřesněno VIN vozidla a potvrzeno, že měření probíhalo v úseku s maximální dovolenou rychlostí 50 km/h. Dále se zde uvádí, že žalobce podepsal originální část pokutového bloku a následně si věc rozmyslel a žádal o předání věci MěÚ k projednání. Kontrolou radaru MicroDigiCam bylo zjištěno, že na přístroji byl vadně nastaven rok 10.4.2015, namísto správného 10.4.2016. Toto je zřejmé i ze záznamu o přestupku pořízeného z radaru, z něhož vyplývá, že bylo měřeno na vzdálenost 269,7 m na

příjezdu. Záznam byl vytištěn 19.4.2016, byť je v něm uveden datum 10.4.2015. Registrační značka po přiblížení není úplně čitelná, pouze z malé části, a na fotografii je pouze jedno vozidlo, které by bylo na příjezdu, další vozidlo je na odjezdu a přímo na toto vozidlo je na přední část karoserie zaměřen záměrný kříž. Dále je do spisu založen ověřovací list radaru MicroDigiCam a výpis z evidenční karty řidiče.

Žalobce prostřednictvím svého zmocněnce se z jednání omluvil. Při jednání dne 6.6.2016 svědek J.Z. uváděl, že předmětného dne byl ve výkonu služby se zaměřením na dodržování nejvyšší dovolené rychlosti na silnici I. třídy č. 24 v obci Neznašovy. Po příjezdu do této obce zkontrolovali značky „Obec“ a „Konec obce“, což bylo v pořádku. Rychlost vozidel byla měřena pomocí rychloměru, který obsluhoval tento svědek. Je na to řádně vyškolen, postupoval v souladu s návodem k obsluze. Stanoviště rychloměru bylo u oplocení domu č.p. 42 a realizace, kde byla stavěna měřená vozidla, byla na odstavném parkovišti naproti. Obě stanoviště svědek zakreslil do přiložené fotografie z www.mapy.cz. V inkriminovanou dobu byla černému vozidlu BMW příjezdějícímu od Klatov naměřena rychlost 68 km/h. Kontrolou vozidla bylo zjištěno, že nesouhlasí barva vozidla s osvědčením o registraci, kde byla uvedena červená, VIN vozidla souhlasilo. Následně byl žalobce seznámen s přestupkem a souhlasil s vyřešením přestupku na místě, předal hotovost. Následně žalobce podepsal jen originál pokutového bloku, nikoliv kopii a uváděl, že si to rozmyslel a že chce být oznámen městskému úřadu. Proto mu byla hotovost vrácena, pokutový blok byl stornován. Žalobce si vyfotil oznámení o přestupku, podepsal je, ale nevyjádřil se do něho. Svědek potvrdil, že při následné kontrole nastavil nesprávné datum na rychloměru 10.4.2015. Žalobce osobně nezná. Již podle výběru místa měření se podle svědka jednalo o rovný přímý úsek v obci po výjezdu z pravotočivé zatáčky směrem od Klatov po konec obce Neznašovy, což vyplývá i z pořízené fotografie, že se jedná o zcela rovný úsek. Rychloměr byl podle svědka umístěn cca 1,5 až 2 m od okraje vozovky. Žádnou chybu v měření rychloměr nevykazoval. Bylo měřeno v rámci stanoveného rozsahu na vzdálenost do 400 m. Vzdálenost od konce obce odhaduje svědek cca 25 až 30m. Ze vzdálenosti měření od stanoviště 269,7 m je zcela zřejmé podle svědka, že vozidlo bylo změřeno v obci. Svědek popisoval, že nejprve provedl kontrolu přístroje, zadal údaje, zaostřil kameru, nastavil velikost snímku a brány a provedl zkoušku funkčnosti. Měření prováděl ručně.

Ve svém vyjádření, které správnímu orgánu I. stupně došlo 24.6.2016, žalobce tvrdil, že jel rychlostí 50km/h a navrhl k tomu výslech své spolujezdkyně J.P. Rovněž žalobce tvrdil, že k přestupku došlo o rok dříve, právě 10.4.2015 a proto je promlčený. Správní orgán I. stupně opatřil opis pokutového bloku č. L1004426CDJL/2015 ze dne 10.4.2016, z něhož je zjevné, že byl vystaven za překročení nedovolené rychlosti v obci Neznašovy v předmětný den na jméno žalobce.

V odůvodnění správního orgánu I. stupně se poukazuje na výpis z evidenční karty řidiče pořízený z Magistrátu Hlavního města Prahy, z něhož vyplývá, že žalobce měl v posledních 3 letech evidovány 2 záznamy o přestupcích, a to ze 16.1.2014 za držení telefonního přístroje za jízdy v ruce a z 10.2.2016 za překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci. Správní orgán hodnotil výpověď svědka Z. jako neznámého nezávislého svědka, u něhož správní orgán nemá důvod pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení. Svědek kontroloval jemu neznámého řidiče vozidla pomocí ověřeného technického prostředku, silničního

laserového rychloměru, užitého vyškoleným policistou v souladu s návodem k obsluze a pracujícím celý den správně, a zjistil porušení zákona o provozu na pozemních komunikacích. Toto dle správního orgánu potvrzuje skutečnosti vyplývající ze zpracovaných písemností spisu PČR a spolu s tím bez pochybností prokazuje spáchání přestupku. Zároveň tato výpověď spolu s výpisem www.mapy.cz, do něhož byla zanesena vzdálenost 270 m od umístění rychloměru, vyvrací námitku žalobce, že měření bylo provedeno v rozporu s návodem k použití, neboť se nejednalo o přímý úsek. Rovněž tak svědecká výpověď objasňuje chybu v nastavení data na rychloměru. Namítané skutečnosti nejsou s to jakkoliv zpochybnit tvrzení svědka o použití rychloměru v souladu s návodem k obsluze. Správní orgán vycházel kromě údajů svědka také z písemností policie a přestupek má za spolehlivě zjištěný a prokázaný. Námitka o rychlosti jízdy 50 km/h je vyvrácena důkazem záznamem o přestupku z rychloměru a svědeckou výpovědí svědka Z., proto výsledkem navržené svědkyně paní P. má vzhledem ke spolehlivě zjištěnému stavu věci správní orgán za nadbytečný a neprovedl jej. O souhlasu žalobce s přestupkem a vypsání pokutového bloku a následné změně názoru obviněného, která vedla ke stornu již vypsání bloku, svědčí svědecké výpovědi a na jejich podporu si správní orgán vyžádal kopii předmětného pokutového bloku, která tyto skutečnosti potvrdila. Fotografie na záznamu nejsou dokonalé a správní orgán souhlasil s tím, že není dobře čitelná SPZ ani rozpoznatelná osoba řidiče, avšak nesouhlasí s tím, že zde může být vyfotografováno jakékoliv vozidlo, neboť typ a barva vozidla je zřejmá. Při ukládání sankce správní orgán zhodnotil závažnost přestupku, která je dle § 125c odst. 5 písm. f) a § 125c odst. 6 písm. c) bod první zákona o provozu na pozemních komunikacích obecně vyjádřena povinností uložit pokutu od 2.500,-Kč do 5.000,-Kč. V konkrétním případě správní orgán přihlédl zejména k tomu, že se jedná o první tento přestupek žalobce spáchaný nedbalostně. Správní orgán zhodnotil nedbalost jako nevědomou, kdy si žalobce možnost porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem neuvědomoval, ač to vzhledem k okolnostem, tedy zjištěnému překročení jízdy v úseku, kde byla překročena rychlost minimálně o 25 km/h, což muselo být zřejmé nejen na rychloměru vozidla, ale i s ohledem na vyšší otáčky motoru a i z kolem rychleji míjejících předmětů, a dále vzhledem ke svým osobním poměrům, jakožto dlouholetého držitele řidičského oprávnění, tedy jistě znalého zákona o provozu na pozemních komunikacích o nejvyšší dovolené rychlosti jízdy, žalobce měl a mohl vědět, že svým jednáním může takový výsledek způsobit. Dále správní orgán přihlédl k míře překročení rychlosti jízdy, která je větší, tedy 25 km/h, v rámci předmětného přestupku, jde však ještě o spodní polovinu tohoto rozmezí, což bylo zhodnoceno ve prospěch žalobce, stejně jako skutečnost, že spácháním přestupku nedošlo k nějakým následkům. Správní orgán shledal i naplnění materiálního znaku přestupku, neboť v řízení neshledal žádné zvláštní okolnosti, oproti ostatním obdobným případům, které by nebezpečnost protiprávního jednání zásadně snižovaly. Správní orgán přihlédl i k osobě žalobce, kdy v jeho neprospěch bylo vyhodnoceno, že již byl dle výpisu evidenční karty v posledních 3 letech za porušení zákona o provozu na pozemních komunikacích 2x řešen včetně řešení za přestupek spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti jízdy. Proto bylo přistoupeno k uložení pokuty v míře při středu zákonem stanoveného rozpětí.

Žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí podal blanketní odvolání, kde uvedl, že žádá odvolací orgán, aby ho před vydáním rozhodnutí poučil o tom, kdo bude ve věci rozhodovat, aby mohl podat případnou podjatost úřední osoby. Na to správní orgán I. stupně reagoval ve výzvě ze dne 16.8.2016 k doplnění odvolání, která zmocněnci byla doručena

téhož dne. Poučil žalobce, že osobami oprávněnými vést řízení o jeho odvolání jsou zaměstnanci Krajského úřadu Plzeňského kraje včetně Mgr. L.J.

Žalobce doplnil následně odvolání dne 5.9.2016, kde tvrdil, že na předmětném úseku komunikace byl předjet černým vozidlem značky BMW, které překračovalo rychlost, a má za to, že policisté změřili černé BMW, avšak nikoliv žalobce, který má vozidlo červené. Žalobce znovu namítal, že v naměřeném úseku je umístěna značka „B 20A“ s číselným údajem 60. Žalobce si nebyl jistý, jaká byla úprava nejvyšší dovolené rychlosti v místě, proto toto nenamítal v prvostupňovém řízení. Následně se sám vypravil na rozhodné místo. Proto navrhl účastnickou výpověď obviněného a ohledání místa měření.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že z výpovědi svědka - zakročujícího policisty je zcela zjevné, že policisté zaznamenali na místě rozpor v barvě uvedené v ORV oproti skutečnému stavu, kdy dle ORV mělo být vozidlo žalobce barvy červené, ale ve skutečnosti bylo černé. Podle žalovaného tak z oznámení vyplývá skutečnost, že vozidlo žalobce je černé oproti skutečnosti uvedené v ORV, kde má být barvy červené. Totéž vyplývá z výpovědi policistů. Žalovaný tak nepochybuje o tom, že v ORV je barva vozidla žalobce uvedena červená, a proto není důvod k provádění dokazování za tímto účelem technickým průkazem ORV, neboť je to nadbytečné. Nicméně bylo prokázáno, že vozidlo žalobce je ve skutečnosti černé. To vyplývá z výpovědi svědka. Žádné okolnosti o nesprávnosti provedeného měření nebyly zjištěny, neboť byl užit přístroj kalibrovaný, tedy v době platnosti ověření. Potencionální nepřesnost měření je zohledněna v odchylce plus mínus 3%. Rychloměr byl navíc obsluhován proškoleným policistou, který uvedl, že postupoval v souladu s návodem k obsluze. Tvzení, že policisté zkontrolovali pouze značení začátku a konce obce a na základě toho automaticky předpokládali nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h, považuje žalovaný za nepodloženou spekulaci. V oznámení přestupku je uvedeno, že měřeno bylo v úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/h. Žalobce oznámení podepsal a nijak se k tomu nevyjádřil, ač k tomu možnost měl. Shodný údaj o rychlostním limitu je také v úředním záznamu a dle žalovaného je prokázané výpovědi svědka, že policisté kontrolovali dopravní značení předmětné obce. Proto je krajně nepravděpodobné, že by nezaregistrovali žalobcem namítanou dopravní značku. Nadto žalobce své tvrzení uvedl poprvé v odvolacím řízení po půl roce od spáchání přestupku, ač to mohl namítat v oznámení přestupku nebo při ústním jednání nebo v písemných vyjádřeních již dříve. Žalobce ostatně ve vyjádření ze dne 23.6.2016 uvedl, že jel nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/h. Žalovaný považuje za absurdní, že by žalobce skutečnost, že se dopustil méně závažného přestupku, nenamítl již v oznámení přestupku a na místo toho vynakládá prostředky za zmocněnce, který vystupuje v řízeních o přestupcích opakovaně, zjevně nikoliv zadarmo a nechal proběhnout celé správní řízení o přestupku až do odvolacího řízení. Odvolací námitka se tak jeví zjevně účelovou s cílem protahovat řízení uplatňováním tvrzení a důkazních návrhů teprve v odvolacím řízení. Lze odkázat na rozsudek NSS č.j. 1As 83/2013-62 ze dne 4.12.2013, podle něhož pokud krajský soud zmiňuje, že by měl námitky uplatnit již na místě měření, lze s tím v obecnosti souhlasit. Je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je v prvostupňovém řízení. Jinak se zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení a navíc se může ex post podaná obrana o chybách měření jevit v kontextu věci účelovou. Proto žalovaný považoval provedení důkazu ohledáním místa, tedy místním šetřením, a účastnickou výpovědi

za nadbytečné. O stavu značení v dané době může relevantně vypovědět pouze ten, kdo stav před měřením zkontroloval, tedy zasahující policista. Žalovaný nadto konstatoval, že je mu navíc místní úprava známa a že žalobcem namítaná dopravní značka v daném místě nikdy nebyla a není.

Žalobu soud neshledal důvodnou.

Není důvodné tvrzení žalobce, že na snímku z měření není jeho vozidlo, neboť toto je barvy černé, ale jeho vozidlo je červené, když rozpor v této skutečnosti byl jasně vysvětlen provedeným dokazováním, zejména údaji v oznámení přestupku a při výslechu svědka Z. Z pouhé skutečnosti, že žalobce nebyl stíhán také za to, že skutečná barva vozidla neodpovídá údajům v ORV, nelze dovodit pochybnosti o věrohodnosti svědka Z. Jednak proto, že oznámení přestupku koresponduje s výpovědí svědka, a nadto z výpovědi tohoto svědka je zřejmé, že předmětného dne byla kontrola bezpečnosti silničního provozu zaměřena především na dodržování dovolené rychlosti.

Z výše shrnutého odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nevyplývá porušení zásady dvojího přičítání téže skutečnosti, pokud jde o tzv. závažnost přestupku ve smyslu § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990, o přestupcích. Odůvodnění výše uložené sankce je podle názoru soudu v souladu s uvedeným ust. zákona o přestupcích. Zohledňuje konkrétní okolnosti spáchání přestupku, např. polehčující okolnost - absenci nevratných následků, okolnost, že žalobce překročil v rámci předmětné skutkové podstaty stanovenou rychlost poněkud vyšší měrou (o 25 km). Zásadní okolností, která byla zohledněna v neprospěch žalobce, je skutečnost, že žalobce byl dle výpisu z evidenční karty řidiče v posledních třech letech dvakrát řešen za přestupky, a to vč. překročení dovolené rychlosti, tudíž jde evidentně o recidivní jednání. Za takových okolností je závěr správního orgánu o uložení sankce zhruba v polovině zákonné sazby v souladu s § 12 odst. 1 zákona o přestupcích.

Soud stejně jako žalovaný v napadeném rozhodnutí považuje provedení důkazu ohledáním místa, tedy místním šetřením, a účastnickou výpovědí za nadbytečné vzhledem k tomu, že skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností. Navíc nelze ohledáním místa přestupku zjistit stav, který panoval v době spáchání přestupku. Žalobce pak ve správním řízení měl opakovaně možnost se k věci vyjádřit.

Okolnost, že v místě přestupku byla nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, je dostatečně prokázána provedeným dokazováním, a to zejména oznámením přestupku, kde je tato skutečnost výslovně uvedena, a podpořeno je to i výpovědí policisty Z., který potvrdil provádění měření v obci.

Správní orgán prvního stupně odůvodnil míru zavinění přestupků jako nevědomou nedbalost, a jak vyplývá z výše shrnutého odůvodnění rozhodnutí tohoto správního orgánu, je zdůvodnění logické a dostatečně podrobné. Není výslovně uvedeno, že by zjištěná míra nedbalosti byla okolností polehčující či přitěžující.

Žalobce v žalobě uvedl, že předloží při jednání soudu fotografii oznámení přestupku opatřenou na místě přestupku. Jelikož tak žalobce neučinil, nemohl být označený důkaz

proveden.

K tvrzení, že ve výroku není uveden bodový postih za přestupek, soud uvádí, že toto do výroku o vině a trestu za přestupek nepatří, neboť jde pouze o administrativní opatření, které provádí zcela jiný správní orgán, a to až po právní moci rozhodnutí o přestupku, a to na základě údajů stanovených zákonem.

Námitka žalobce, že nebyl poučen o tom, kdo bude ve věci rozhodovat o odvolání, je nedůvodná, neboť z výše popsané výzvy správního orgánu prvního stupně ze dne 16.8.2016, která byla zmocněnci žalobce prokazatelně doručena, je zřejmé, že žalobce byl poučen o oprávněné osobě Mgr. J., své odvolání poté doplnil o důvody a těmito důvody se věcně v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný zabýval. Proto nedošlo v tomto směru ke krácení procesních práv žalobce.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 8.1.2018

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
L. K.